

bære sin Deel af Ansvaret for de Forbringinger, der ville blive stillede til Folkets finantzielle Kræfter. Jeg tør ikke udtale som noget Givet, at Folket med Fornøielse vil bære, hvad der indenfor de Grændser, her ere foreslaaede, forlanges af det til Landets Forsvarsvæsen; men jeg troer dog, at det vil strække sig saa vidt, som det med nogenlunde Nøiemøghed er muligt, for at vise den hvide Verden, at vi, skøndt vi i de sidste Aar have været uheldige, dog ikke have opgivet os selv eller Haabet om et kraftigt Forsvar for at afvente bedre Tider. Jeg har det Haab, at Vedtagelsen af det Lovudkast, her er foreslaaet, skal føre til, at vi derigjennem kunne faae en vel lille, men kraftig og fast Armee, afskaffet efter de Kræfter, vi i finantziel Henseende kunne raade over.

Følgende: Naar man har fysislet saameget med et Arbejde som det, der har ligget til Grund for det her foreliggende Lovudkast, og man i dette har nedlagt saamange af sit Livs Erfaringer og bedste Tanker, som jeg har gjort, kan det ikke være Andet end meget behageligt at erfare, at et saadant Arbejde har vundet saameget Bifald, som det har vundet, først hos den ærede Regjering og dernæst hos Fleertallet af de ærede Medlemmer af dette Thing, som have udtalt sig derom, og saa vilde det i mine Dine være en meget uforstandig Fremgangsmaade, om man vilde indlade sig dybt paa at trættes om de Punkter af mindre Betydning, hvori man har fundet det rigtigt at gjøre Afvigelser fra det Forslag, som jeg har været med til at fremsætte. Jeg anseer det for at være almindeligt erkjendt, at Hovedgrundsaetningerne i de af Forsvarscommissionen fremsatte Forslag ere optagne af den ærede Regjering og have fundet Tilslutning fra Fleertallet af de ærede Medlemmer, der have udtalt sig derom. Til saadanne Hovedgrundsaetninger regner jeg fornemlig 3, som det har ligget mig allermest paa Hjerte at faae gjort gjældende igjennem den nye Hærororganisation, og med Hensyn til hvilke jeg derfor maa udtale min Glæde over, at de hidtil have kunnet staae deres Prøve ligeoverfor den Discussion, der har fundet Steb. Den første af disse Hovedgrundsaetninger er den, som gaaer ud paa, at alt det indstrevne Mandstabs skal ind-

kalbes og øves. Da denne Grundsaetning er bleven saameget omtalt af enkelte Talere, skal jeg ikke sige Noget til, hvad der er blevet sagt derom. Den anden Grundsaetning er den, at Enhver, der vil være Befalingsmand i Hæren, først maa have været Menig, og at Ingen kan blive Overbefalingsmand, uden først at have været Underbefalingsmand. Ogsaa med Hensyn til denne Grundsaetning erkjender jeg, at den har fundet en saa rigtig Burdering af alle de ærede Medlemmer, som have udtalt sig derom, at jeg ikke behøver at opholde mig derved. Der er imidlertid en tredje Grundsaetning, som mere angaaer Hærens Organisation, og som jeg skal tillade mig at omtale med et Par Ord, fordi dens Betydning og Vigtighed ikke tilstrækkeligt klart ere traadte frem under Debatten. Det er den Grundsaetning, der gaaer ud paa at organisere Hæren saaledes, at den kommer til at have, hvad jeg vil kalde, en local Organisation, saaledes, at ikke blot Afdelingerne komme til at ligge saa nær ved de Steder, hvorfra de hente deres Mandstabs, som Tilfældet er, men at ogsaa de forskjellige Afdelinger, som findes i de forskjellige Provindser, ordnes sammen til saadanne Heelheder, at de under visse let forudseelige Begivenheder kunne staae og virke sammen og yde et kraftigt Forsvar, selv om det ikke skulde være muligt for dem at komme i nære Forbindelse med de andre Enheder. Jeg tænker her i Særdeleshed paa det Princip i den foreliggende Plan, hvorved det Hele er ordnet saaledes, at, selv om Forbindelsen over Storebælt ikke skulde være fri, vilde dog de Dele af Hæren, der ere localiserede paa hver Side af dette Farvand, ogsaa være udrustede og forsynede saaledes, at de hver for sig kunde yde et ikke lidet bethydnende Forsvar. Dette Punkt anslaaer jeg til at have en større Betydning, end der hidtil er blevet fremhævet. Jeg skal indrømme, at det Hensyn, som den høitæredede Krigsminister igaar fremdrog, at Mandstabet hurtigt kunde samles ved sine Afdelinger, er vigtigt og en Deel af, hvad der tilsigtes ved denne Foranstaltning, men det er ingenlunde det Vigtigste; det Vigtigste ved Sagen er netop det Hensyn, at vi, naar en Fjende skulde gjøre, som f. Ex. i 1807, lægge sig med sin Flaade omkring Nerne og affkære Forbindelsen mellem